

ทำไมคุณยาย ถึงรักธรรมะมาก

ธัญญ์ : ลูกอยากเป็นอย่างคุณยาย
คุณยายท่านรักธรรมะยิ่งชีวิต
แต่เนื่องจากลูกไม่ได้อยู่ใกล้ชีวิตคุณยาย
อยากขอความเมตตาหลวงพ่อรุณาเล่าถึง
การรักธรรมะของคุณยายว่าท่านทำอะไรเจ้าคะ

หลวงพ่ : คุณยายท่านสอนหลวงพ่เสมอว่า เวลาตาย ใครช่วย
เราไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเอง เพราะฉะนั้นเวลาที่มีชีวิตอยู่ ท่านจะ
พยายามสร้างคุณงามความดีให้มากที่สุดในทุก ๆ ด้าน ทั้งทาน ศีล ภาวนา
ท่านก็ทำอยู่ตลอดเวลา

ประการที่ ๒ ที่เป็นหลัก คือ ท่านเกิดมามุ่งไปถึงที่สุดแห่ง
ธรรม ใจท่านมุ่งไปถึงตรงนั้นเป็นชีวิตจิตใจเลย ถ้ายังไม่ถึง ท่านก็
ไม่เลิก ท่านมีเป้าหมายชีวิตอย่างนี้

พอมีเป้าหมายชีวิตแล้ว ในชีวิตประจำวันของท่าน ไม่ต้อง
มีใครมาบังคับ ไม่ต้องมีใครให้กำลังใจ ท่านให้กำลังใจ
ตัวท่านเองทุกวันอย่างสม่ำเสมอ

อีกอย่างการนั่งสมาธิ พอไปถึงจุดที่มีความสุข สนุกสนาน แล้ว ก็อยากจะทำไปเอง ไม่ต้องฝืน ตอนนี้อู๋กหญิงกำลังอยู่ระหว่างฝึกหัด บางครั้งเราไปถึงจุดที่ใจเราสบาย มีความสุข บางครั้งเราก็ไม่ได้ตรงนี้ เรายังขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ เพราะฉะนั้นจึงมีความรู้สึกเหมือนเราฝืนทำ หรือพยายามทำให้สมาธิมันเกิดขึ้น แต่คุณยายท่านข้ามขั้นนี้ไปแล้ว ท่านทำเป็นแล้ว และท่านมีเป้าหมายชีวิต เพราะท่านไปเห็นว่า ท่านจะต้องไปปราบพญามาร ไปถึงที่สุดตรงนั้นถึงจะพ้นจากบ่วงจากทาสเขาได้ ท่านจึงทุ่มใจไปเลย

หลวงพ่อก็คือเห็นคุณยายท่านมีความสุขมาก ๆ เลย ท่านพูดกับหลวงพ่อเรื่อย ๆ นะ แต่ไม่พูดกับใคร ท่านบอกว่า “ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ อนุโมทนาด้วย แต่ยายจะมุ่งไปถึงที่สุด ถ้าไม่ถึงที่สุดมันก็ยังเป็นบ่าวเป็นทาสเขา” เพราะฉะนั้นเวลาท่านทำบุญหยาบ ท่านก็จะอธิษฐานอย่างนี้ ส่วนเวลาทำละเอียดยท่านมุ่งอยู่แล้ว ก่อนจะออกจากสมาธิท่านก็ตั้งอธิษฐานจิตข้าลงไปอีก

เพราะฉะนั้น สมบัติอะไรท่านไม่เอาเลย ท่านไม่ติดในสมบัติทั้งหมด มุ่งหยุดกับนิ่งอย่างเดียว ยังไม่เห็นใครเป็นอย่างท่านเลย เวลาอยู่ใกล้ ๆ ท่าน เราจะมีกำลังใจ แค่เห็นท่านนั่งหลับตาตัวตรง หลวงพ่อก็ยังไม่เห็นลูกหญิงตรงอย่างท่านเลยสักคน คำว่า ตรงของท่าน ตรงเป็นฉากเลนนะ นิ่งนิ่งราวกับขุนเขา ขยับแต่ปาก นิ่ง ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงก็นิ่งอยู่อย่างนั้น

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑